

Sandy Hook Promise

กระบวนการทัศนวิสัยใหม่ในการป้องกันความรุนแรงในโรงเรียน

ซ่อนอยู่ตรงหน้า

วิธีที่ Sandy Hook Promise เปลี่ยนกระบวนการทัศนวิสัยเรื่องความรุนแรงในโรงเรียน
จากการตั้งรับที่ปลายน้ำ สู่การป้องกันที่ต้นน้ำ

บทสรุปภาพรวมของการป้องกันที่อ้างอิงหลักฐานเชิงประจักษ์

14 ธันวาคม 2012. เมืองนิวทาวน์
รัฐคอนเนตทิคัต.
กระสุน 154 นัดใน 5 นาที.
เด็กนักเรียนป.1 20 คนและบุคลากร 6
คนจากไปตลอดกาล.

- 2012: ผู้ก่อตั้ง Nicole Hockley และ Mark Barden เปลี่ยนความโศกเศร้าเป็นพลัง
- 2013: การผลักดันกฎหมายควบคุมอาวุธปืนถูกระงับในสภาองเกรส
- จาก ‘จะทำอย่างไรไม่ให้คนร้ายมีปืน?’ สู่ ‘จะหยุดความรุนแรงก่อนที่จะเริ่มต้นได้อย่างไร?’

จุดกำเนิดของ Sandy Hook Promise:
ภารกิจเพื่อมอบความรู้และพลังให้ชุมชนด้วยการ
ป้องกันก่อนเกิดความรุนแรง

ความเชื่อผิดๆ: พวกเขาแค่สติแตกกะทันหัน
ความเป็นจริง: ผู้ก่อเหตุวางแผนล่วงหน้าเฉลี่ย **6 เดือน**

สัญญาณเตือนมักจะซ่อนอยู่ตรงหน้าเสมอ
แต่มันแทบจะไปไม่ถึงผู้ใหญ่ที่สามารถช่วยเหลือได้ทันเวลา

สิ่งที่เราถูกฝึกให้มอง:
ชีวิตวัยรุ่นธรรมดาทั่วไป

สิ่งที่เรามักมองข้าม:
สัญญาณของการแยกตัวและแผนการก่อเหตุ

เราไม่ได้ขาดข้อมูล แต่เราขาดการฝึกอบบรมเพื่อมองเห็นมัน

	กระบวนทัศน์เดิม	กระบวนทัศน์ Sandy Hook Promise
แนวทาง	ปลายน้ำ & ตั้งรับ	• ตันน้ำ & เชิงรุก (ป้องกันก่อนเกิดเหตุ)
จุดโฟกัส	ความปลอดภัยทางกายภาพ (เครื่องสแกนโลหะ, ซ้อมหนี, ซ่อนตัว)	• ความผูกพันของมนุษย์ (การมีส่วนร่วม, สุขภาพจิต, การแจ้งเบาะแสแต่เนิ่นๆ)
มุมมองต่อปัญหา	แยกส่วนและกล่าวโทษ (เถียงเรื่องปืน, คนรังแก, หรือวิดีโอเกม)	• การจับรูปแบบปัญหาแบบองค์รวม
ผู้ลงมือทำ	รอการเปลี่ยนแปลงจากนักการเมืองและกฎหมาย	• มอบอำนาจให้นักเรียนและครูลงมือทำทันที

ผู้ใหญ่ที่ไว้ใจได้ &
ระบบนิรนาม 24 ชม.:
เปิดทางออกที่ปลอดภัยจากวิกฤต

แทรกแซง

เชื่อมโยง

Start With Hello &
No One Eats Alone:
ขจัดความโดดเดี่ยวตั้งแต่ต้นตอ

สังเกต

Say Something:
จดจำสัญญาณเตือนทั้งในโลกจริงและโลกดิจิทัล

การป้องกันไม่ใช่แค่การกระทำเพียงครั้งเดียว
แต่มันเป็นระบบนิเวศแห่งความตื่นรู้และความเห็นอกเห็นใจที่ต้องสอนในโรงเรียน

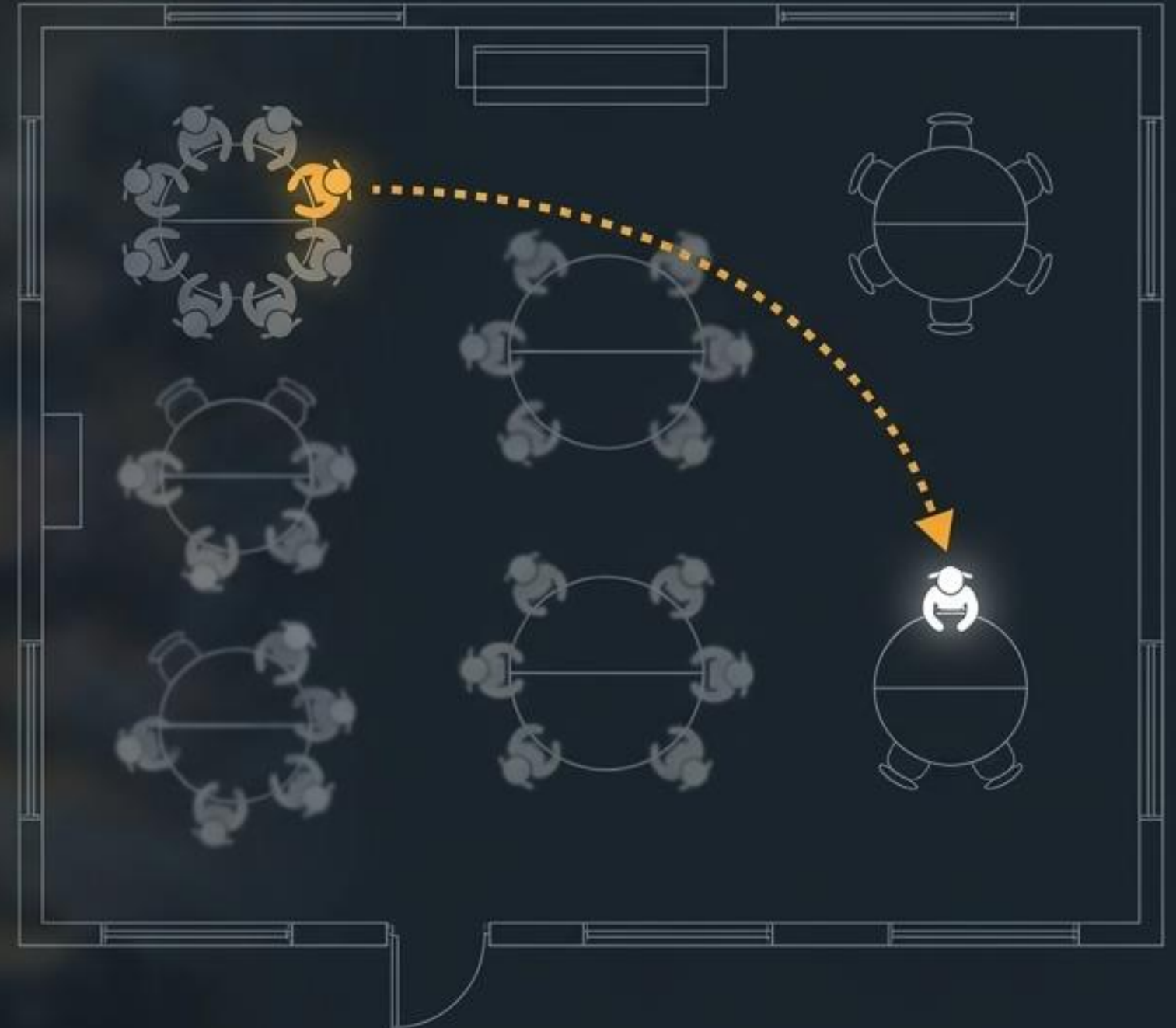
การแทรกแซงที่ต้นน้ำ 1: ขจัดความโดดเดี่ยว

Start With Hello & No One Eats Alone

การแก้ปัญหาที่ต้นตออย่างแท้จริง

ฝึกให้เยาวชนสังเกตเพื่อนที่ถูกกีดกันหรือแยกตัว และมอบเครื่องมือทางสังคมเพื่อเชื่อมช่องว่างนั้น ในโรงอาหารหรือโถงทางเดิน

ความเชื่อมโยงผูกพัน คือรูปแบบการป้องกันความรุนแรงที่เกิดขึ้นได้เร็วที่สุดและมีประสิทธิภาพที่สุด

การแทรกแซงที่ต้นน้ำ 2: การจดจำรูปแบบ (Pattern Recognition)

Say Something

สอนให้เยาวชนแยกแยะรูปแบบที่ชัดเจนทั้งทางกายภาพและดิจิทัล เช่น การเปลี่ยนบุคลิกอย่างรุนแรง โพสต์ออนไลน์ที่น่าตกใจ หรือความโกรธแค้นผิดปกติ และเข้าใจว่านี่ไม่ใช่แค่ ‘ช่วงวัย’ แต่เป็นสัญญาณเตือนภัยขั้นวิกฤต

สัญญาณการ
ทำร้ายตัวเอง

การหมกมุ่น
กับอาวุธปืน

ความโกรธแค้น
รุนแรงฉับพลัน

ส่วนผสมลับ: การสร้างความกล้าหาญอย่างเป็นระบบ

ความกลัวการถูกแกล้งแค้น
หรือถูกหาว่าเป็น "คนขี้ฟ้อง"

นักเรียนเห็นสัญญาณเตือน แต่หวาดกลัวที่จะพูดออกมา
(เช่น ถูกกลุ่มฟรีดไถและข่มขู่ทำร้ายร่างกาย)

ระบบรายงานเบาะแสนิรนาม 24/7
(แอปพลิเคชัน / เว็บไซต์ / สายด่วน)

Sandy Hook Promise ไม่ได้แค่สร้างเครื่องมือแจ้งเบาะแส แต่ด้วยการรับประกันความเป็นนิรนาม ระบบนี้ได้สร้าง "ความกล้าหาญ" ที่จำเป็นเพื่อให้เยาวชนกล้าส่งเสียงออกมา

ระดับความเสี่ยง

Activation Curve

**หากไม่มีการใช้
ทางออกเหล่านี้**
มาตรการตั้งรับปลายน้ำ
(ตำรวจ, การล็อกดาวนั)
จะกลายเป็นทางเลือกเดียว
ซึ่งมักจบลงด้วยโศกนาฏ
กรรม

เวลา (6 เดือนก่อนหน้า -> วันเกิดเหตุ)

แดชบอร์ดผลกระทบ: บทพิสูจน์ความสำเร็จ

13.5%

เหตุความรุนแรงในโรงเรียนลดลงหลังใช้ระบบ Say Say Something เพียง 9 เดือน (ข้อมูลจาก National Institute of Justice)

19

แผนการกราดยิงในโรงเรียนที่ถูกยับยั้งได้สำเร็จ

318+

เหตุการณ์รุนแรงที่เกี่ยวข้องกับอาวุธปืนและอาวุธอื่นๆ ที่ถูกระงับ

1,269

เยาวชนที่รอดพ้นจากการฆ่าตัวตาย

8,100+

เยาวชนได้รับความช่วยเหลือด้านสุขภาพจิตอย่างทันที่

การแก้ปัญหาเชิงระบบ เหนือกว่าความคิดแบบแยกส่วน

เมื่อสังคมถกเถียงเรื่องความรุนแรงในโรงเรียน เรามักแยกปัญหาออกเป็นส่วนๆ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องกฎหมาย ปืน การกลั่นแกล้ง หรือวิดีโอเกม ซึ่งทำให้ปัญหานี้ดูเหมือนไม่มีทางแก้

SHP ประสบความสำเร็จ เพราะมุ่งเป้าไปที่ **‘รูปแบบองค์รวม’** โดยมุ่งเน้นไปที่ต้นตอร่วมกัน และการมีอยู่ของ **‘สัญญาณเตือน’** พวกเขาสร้างทางออกที่ได้ผลโดยไม่สนว่าความทุกข์ของนักเรียนจะมาจากจุดเริ่มต้นใด

“เราไม่สามารถคาดเดาความรุนแรงได้เสมอไป แต่เราสามารถป้องกันมันได้เสมอ”

อนาคตที่เด็กๆ ปลอดภัยจากความรุนแรงในโรงเรียนและชุมชน
ต้องอาศัยการเปลี่ยนวัฒนธรรมขั้นพื้นฐาน
เราต้องเลิกใช้ชีวิตด้วยความหวาดกลัวโศกนาฏกรรมครั้งต่อไป
และหันมาสร้างระบบนิเวศแห่งความตื่นรู้และความเห็นอกเห็นใจ

นำโครงการ 'Know the Signs' ไปสู่โรงเรียนของคุณ
สนับสนุนกฎหมายความปลอดภัยที่ได้รับการยอมรับจากทุกฝ่าย เพื่อยุติวงจรนี้